

PROP DE VOSALTRES

Els malalts i Mans Unides

Estimats diocesans:

Escriure i parlar sobre els malalts o de malalties i/o dedicar temps a conversar amb els malalts provoca sempre en el nostre interior una proximitat i una tendresa cap al proïsme que resulta molt eloqüent i, a més, gratifica complir amb una acció de misericòrdia davant dels més fràgils de la nostra societat. Els malalts necessiten la nostra paraula, el nostre alè, la nostra comprensió. També les nostres oracions, el nostre silenci atent, la nostra companyia.

Malgrat la gran dificultat que qualsevol ésser humà té per afrontar la malaltia i la mort no estalviem espai i temps de la nostra vida per formular les grans preguntes sobre la fragilitat, la finitud o la solitud vital. Ho fem quan ens toca de prop, però també quan veiem el dolor aliè. A tots ens commou l'actitud d'alguns que saben viure i acceptar, com Jesucrist, el sofriment. Els compremem i els admirem. Tractem d'ajudar-los i prestar-los un servei fraterno, resem per la recuperació i demanem fortaleça per afrontar la situació.

A moltes parròquies de la diòcesi hi ha grups dedicats especialment als malalts. Des de la Delegació Diocesana de la Pastoral de la Salut s'intenta oferir els mitjans adequats perquè ningú se senti sol en els moments de la seva malaltia. Amb la seva paraula i amb la seva actitud aquests grups animen els qui experimenten el patiment. No debades l'Església ha promogut la creació d'hospitals i clíniques a tot el món per atendre els milers de malalts que s'hi acosten. També ens ofereixen reflexions i orientacions per als dies assenyalats, com la **Jorna-**

da Mundial del Malalt que es fa coincidir amb la festa de la Mare de Déu de Lourdes, l'11 de febrer. És una advocació molt estimada pels malalts i familiars que els acompanyen.

Per a aquesta Jornada, el papa Francesc ha dirigit un Missatge, en un camí de caritat, que convida a estar al costat dels qui sofreixen, i ha triat com a lema una frase de l'Evangeli de sant Lluc: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericor-

diós» (6,36). Subratllo un fragment del Missatge que ens interpel·la: «...voldria recordar que la proximitat als malalts i la seva cura pastoral no sols és tasca d'alguns ministres específicament dedicats a això; visitar els malalts és una invitació que Crist fa a tots els seus deixebles».

Una altra activitat eclesial que se celebra durant aquests primers dies de febrer i que té alguna connivència amb el que hem dit, és la **Campanya de Mans Unides** contra la fam. Ja fa més de seixanta anys que sensibilitza la nostra societat sobre aquesta permanent plaga que afecta molts milions de persones de tot el món i promou accions per contribuir a erradicar les causes que la provoquen.

Aquesta organització de l'Església catòlica és molt coneguda i reconeguda. Durant els primers dies de febrer ens recorda la seva finalitat i ens mostra el seu treball fet la resta de l'any. Intenta utilitzar totes les vies possibles per arribar a un nombre més gran de donants: parròquies, col·legis, empreses, associacions i moviments, carrers i places, amistats i coneguts dels responsables diocesans. S'encarrega de finançar un projecte concret d'una institució sol·licitant i s'obliga a examinar el procés de l'aplicació de l'ajuda per a la finalitat demanada. Enguany el lema és: «**La nostra indiferència els condemna a l'oblit**» i el projecte assignat a Mans Unides de Lleida és l'atenció i formació a petits pagesos de Kilela Balanda (República del Congo).

Amb la meva benedició i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Missa familiar a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret

El passat 23 de gener, en el marc de la Catequesi Familiar, com cada quart diumenge de mes, a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret s'ha celebrat la Missa familiar. És una Eucaristia en què infants i famílies tenen un gran protagonisme, per tal que quan arribi la data de la Primera Comunió siguin més conscients de cada un dels moments de la celebració.

Els infants dels grups de segon any de Catequesi, dies abans, en la sessió grupal amb les seves catequistes, van reflexionar sobre diversos aspectes de la seva vida quotidiana i, paral·lelament al treball de les fitxes de Catequesi, preparen la Missa familiar. Les seves aportacions van ser diverses:

com escriure en quins moments no han actuat prou correctament, demanar PERDÓ i comprometre's a millorar. Els infants van preparar PREGÀRIES amb la mirada posada en les necessitats del nostre entorn. A continuació van preparar l'OFERTORI, amb aquells objectes de la vida diària que poden esdevenir símbols d'estimació i germanor. Per acabar, van escriure les frases d'ACCIÓ DE GRÀCIES per tot allò que hi ha de bo en les nostres vides.

A més a més, coincidint amb la celebració, el diumenge de la Jornada de la Paraula de Déu —iniciativa del Sant Pare Francesc—, al final de l'Eucaristia es va lliurar un obsequi als nens i nenes de primer any de Catequesi: un exemplar del Nou Testament,

de l'Editorial Claret, traduït pel P. Jaume Sidera, membre de la Comunitat Claretiana de Lleida.

CERCA DE VOSOTROS

Enfermos
y Manos Unidas

Queridos diocesanos:

Escribir sobre los enfermos o hablar de enfermedades y/o dedicar tiempo a conversar con los enfermos provoca siempre en nuestro interior una cercanía y una ternura hacia el prójimo que resulta muy elocuente y, además, gratifica cumplir con una acción de misericordia ante los más frágiles de nuestra sociedad. Los enfermos necesitan de nuestra palabra, de nuestro aliento, de nuestra comprensión. También de nuestras oraciones, de nuestro silencio atento, de nuestra compañía.

A pesar de la gran dificultad que cualquier ser humano tiene para afrontar la enfermedad y la muerte no ahorramos espacio y tiempo de nuestra vida para formular las grandes preguntas sobre la fragilidad, la finitud o la soledad vital. Lo hacemos cuando es propio pero también cuando lo vemos en el dolor ajeno; a todos nos conmueve la actitud de algunos que saben vivir y sortear el sufrimiento. Les comprendemos y les admiramos. Tratamos de esforzarnos en ayudarles y prestarles un servicio fraterno. De rezar por la recuperación o pedir fortaleza para afrontar la situación.

En muchas parroquias de la diócesis hay grupos dedicados especialmente a los enfermos. Desde la Delegación Diocesana de la Pastoral de la Salud se intenta ofrecer los medios oportunos para que nadie se sienta solo en los momentos de su enfermedad. Animan con su palabra y con su actitud a quienes experimentan el sufrimiento. No en balde la Iglesia ha promovido la creación de hospitales y clínicas en todo el mundo para atender a los miles de enfermos que a ellos se acercan. También nos ofrece reflexiones y orientaciones para los días señalados como la **Jornada Mundial del Enfermo** que la hace coincidir con la fiesta de la Virgen de Lourdes, el 11 de febrero. Es una advocación muy querida por enfermos y familiares que les acompañan.

Para esa Jornada, el papa Francisco ha dirigido un Mensaje invitando a estar al lado de los que sufren en un camino de caridad y ha escogido como lema una frase del Evangelio de san Lucas: «Sed misericordiosos como vuestro Padre es misericordioso» (6,36). Subrayo una frase del referido Mensaje que nos interpela a todos, «...quisiera recordar que la cercanía a los enfermos y su cuidado pastoral no sólo es tarea de algunos ministros específicamente dedicados a ello; visitar a los enfermos es una invitación que Cristo hace a todos sus discípulos».

Otra actividad eclesial se celebra durante estos primeros días de febrero y que alguna connivencia tiene con todo lo anterior. La **Campaña de Manos Unidas** contra el hambre en el mundo lleva más de sesenta años sensibilizando a nuestra sociedad sobre esta permanente plaga que afecta a muchos millones de personas en todo el mundo y promoviendo acciones para contribuir a erradicar las causas que lo provocan.

Es muy conocida y reconocida esta organización de la Iglesia católica que, durante los primeros días de febrero, recuerda su finalidad y su trabajo durante el resto del año. Intentan utilizar todos los cauces posibles para llegar al mayor número de donantes: parroquias, colegios, empresas, asociaciones y movimientos, calles y plazas, amistades y conocidos de los responsables diocesanos. Se encargan de financiar un proyecto concreto de una institución solicitante y se obligan a examinar el proceso de la aplicación de la ayuda para la finalidad pedida. Este año el lema es el siguiente: «**Nuestra indiferencia les condena al olvido**» y el proyecto asignado a Manos Unidas de Lleida es la atención y formación a pequeños agricultores de Kilela Balanda (República del Congo).

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de LleidaBenedicció de la campana
«Carles i Hipòlita»
a la Parròquia de Montserrat

El passat dissabte 22 de gener, va ser batejada i beneïda pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez, a la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, la campana que porta el nom de Carles i Hipòlita. Varen ser els seus padrins Francisca Teresa Delmàs i Vicente Enrique y Tarancón.

És un fet bastant insòlit, la benedicció d'una nova campana, però s'ha fet realitat a la nostra parròquia. Podríem dir que és la culminació d'un acte d'amor i de devoció a la Mare de Déu, que varen iniciar els Srs. Delmàs i Domingo, fa 59 anys i que ha estat culminat el passat dissabte per voluntat de la seva família.

Es podria dir que aquesta bonica realitat, va començar l'estiu de l'any 1963, quan el farmacèutic de Lleida Carles Delmàs, acompanyat de la seva esposa Hipòlita Domingo, fa un pelegrinatge a la localitat de Banneux Notre Dame i quedà fascinat per la gran devoció amb la qual allí es venera la «Verge dels Pobres». La devoció que neix en ell, li porta a regalar unes imatges d'aquesta Mare de Déu a diferents parròquies de Lleida: a la Parròquia de Pardiñyes, a la Parròquia del Secà de Sant Pere i a la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat.

La imatge que avui es venera a la Parròquia de Montserrat, és una talla de guix blanc, esculpida per l'escultor Robles de Palau d'Anglesola. Té una alçada d'1,60 m. Va ser inaugurada l'octubre de 1963 per Herrn Rektor Georg Jacob, director dels pelegrinatges alemanys amb qui Delmàs va fer mot bona amistat. També varen estar presents Mn. Baudilio Fornells i el Pare Luján. Des de 2016 hi ha, al costat de la imatge, un breu relat que fa referència a aquests fets.

Va ser l'any passat 2021, quan Montserrat Delmàs i Domingo, en nom de la família, va manifestar la voluntat de fer fondre una campana i de regalar-la a la Parròquia de Montserrat. La campana portaria els noms dels seus pares i un bust de la «Verge dels Pobres». Volia ser una ofrena més, com a manifestació de la devoció dels seus pares. La direcció i la coordinació de tota l'obra, envers la construcció i col·locació de la campana, ha estat portada a ter-

me per Josep Carvajal i les diferents tasques específiques, les han fet especialistes en diverses matèries.

La campana porta la inscripció: «Verge dels pobres. Carles i Hipòlita. Parròquia Mare de Déu de Montserrat. Lleida 2021». Serà, la segona campana de la parròquia, que servirà per cantar les hores i les lloances a Déu. Té un pes de 210 quilos i un diàmetre de 69 cm, amb bronze al 78% i 22% d'estany. Està afinada en «Re».

El mestre campaner ha estat Abel Portilla de Cantàbria, i el jou ha estat fet amb fusta africana per Josep Carvajal de la companyia Carvajal-Corredera d'Alcoletge (Segrià). El bust de la Verge, en 3D, ha estat realitzat per Òscar Álvarez a l'empresa Dibtec-30 de Mollerussa (El Pla d'Urgell).

El control electrònic del sistema ha anat a càrrec de Josep Maria Vall-Ilebrera del departament de CF d'electricitat i d'electrònica del Col·legi Episcopal.

Dissabte 22 de gener, després de la Missa es va celebrar la benedicció i el bateig de la campana, que ja havia despertat un gran interès i molta expectació entre els feligresos.

M. Carmen de Andrés

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

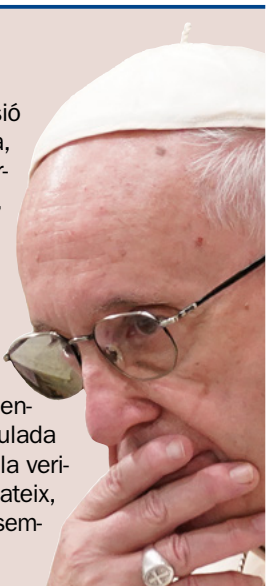

@Pontifex: «El Senyor Jesús ve a la nostra trobada en el rostre del germà marginat i descartat, del migrant menyspreat, rebutjat i oprim; però també del migrant que viatja cap a una esperança, cap a una convivència més humana» (3 de desembre).

@Pontifex: «Benvolguts germans i germanes amb discapacitat, el Papa i l'Església estan prop de vostès de manera especial, amb afecte i tendresa. Nosaltres, tots junts, som Església perquè Jesús ha triat ser el nostre amic» (3 de desembre).

@Pontifex: «Voldria exhortar a una visió comunitària davant la qüestió migratòria, a dirigir l'atenció als més necessitats perquè, segons les possibilitats de cada país, siguin acollits, promoguts i integrats en el ple respecte dels seus drets humans i la seva dignitat» (4 de desembre).

@Pontifex: «En la seva humilitat, Maria sap que tot ho rep de Déu. Per això, està lliure de si mateixa, completament orientada a Déu i als altres. Maria Immaculada no té ulls per a si mateixa. Aquí està la veritable humilitat: no tenir ulls per a un mateix, sinó per a Déu i per als altres» (8 de desembre).

«L'acollida, com l'amor, és silenciosa però transformadora»

Montse Sánchez va impartir el passat mes de gener la conferència «Acollir la fraternitat» dintre del cicle sobre la fraternitat que aquest curs porta a terme l'IREL. Sánchez va destacar que «acollir la fraternitat és acollir al germà». «Acollir ens indica una acció, a partir de la nostra voluntat», va dir. Sánchez va reiterar que «a l'acollida també participa el cor i els sentiments, no és una reflexió».

«La primera imatge que ens ve al cap quan parlem d'acollida és l'abraçada», va explicar. «Per abraçar les dues persones han d'estar al mateix nivell», segons Sánchez. En aquest sentit va destacar que «acollir és abraçar, sense preguntar, sense jutjar, sense condicions, és obrir-se i deixar lloc a l'altre». La conferenciant va recordar les paraules de sant Pau als Corintis quan diu que «acollir és estimar» i es va preguntar si «és possible acollir de veritat, si no estimes l'altre».

Sánchez va indicar que «hi ha la temptació de creure que la persona que acull està per sobre de l'altre». «En aquest cas està exclòs dominar, cal fer espai a l'altre», va dir. «Acollir és caminar junts, un cop acollim ens estem construint amb l'altre. Hem de saber acollir l'amor en nos-

altres, és Déu qui ens capacita, i estima en nosaltres», va afirmar.

Va reiterar que «ser acollidor és que l'altre estigui a gust». «Hi ha espais bells que no són acollidors perquè no són càlids», segons Sánchez. Va destacar que «per acollir cal humilitat, només qui és humil acull de veritat».

«En l'acollida ens transformem i si és autèntica deixa una empremta en nosaltres», va dir. La ponent va destacar que acollir és molt femení. «La maternitat és l'acollida més forta. Maria és l'acte d'acolliment per excel·lència. Maria esdevé la Mare que acull a tota la humanitat.»

Sánchez va reflexionar sobre l'encíclica *Fratelli Tutti* indicant que en termes evangèlics «qui fa la voluntat de Déu són la meua família». En aquest sentit, va destacar que «els cristians parlem d'una fraternitat universal». Va reiterar que el rebuig al germà no és un tema nou, ja apareix al fratricidi de Caïn i Abel o la gelosia entre Jacob i Esaú.

La ponent va destacar que «el bon Samarità es va sentir germà». «Avui la manca d'amor al germà clama a Déu, en cas contrari ens allunyem de la Paraula de Déu», va explicar posant com a exemple el drama dels migrants al Mediterrani.

A continuació, va destacar que «per guarir les ferides per la manca d'amor sincer, els cristians haurien de ser experts en la reconciliació». Sánchez va posar exemples de sants que van donar la vida pels altres com sant Francesc d'Assís, Charles de Foucauld, santa Teresa de Calcuta o el doctor Moscati. Per cloure va indicar que «l'acollida, com l'amor, és silenciosa però transformadora». I va acabar preguntant-se si «és possible l'acollida fraterna en un món narcisista?».

REFLEXIONS

Transhumanisme i narcisisme (II)

L'ideal del transhumanisme és l'ésser autosuficient. Aquest és, també, l'objectiu del narcisisme. Narcís no necessita l'amor de ningú, tampoc no està disposat a entregar-se a ningú. Viu emmirat en si mateix, frueix de vincles esporàdics, líquids, en paraules de Zygmunt Bauman, però tem qualsevol forma de compromís a llarga distància. Aspira a l'autosuficiència, a no ser dependent, ni emocionalment, ni econòmicament de ningú. La idea de la dependència física l'aterra. La possibilitat que la tecnologia pugui garantir aquesta autosuficiència dona aire al seu somni i enllaça, profundament, amb les seves aspiracions més íntimes.

En el cas, però, que aquesta hipòtesi sigui realitzable, la pregunta que emergeix és la següent: Com es mantindran els llaços socials si els individus que configuren la societat són organismes superperfectes?

La pregunta no és irrellevant tenint en compte que la vulnerabilitat és la principal arrel de la relació, del vincle social. Tal com expressa Jean Jacques Rousseau (1712-1778), mitjançant la seva hipòtesi política del contracte social i, en la filosofia contemporània, Martha Nussbaum (1947), la nostra sociabilitat està intrínsecament lligada a la nostra inseguretat, a la nostra vulnerabilitat. Ens vinculem, perquè ens necessitem, perquè no podem viure sols, perquè experimentem el desig de l'altre. Sols no ens sortim. La societat emergeix com a conseqüència d'aquesta vulnerabilitat. A la vegada, ens costa viure junts, però ens necessitem per resoldre les múltiples necessitats que patim.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Àger celebra el seu patró

El passat 22 de gener, festa de sant Vicenç Màrtir patró de les parròquies de la Vall d'Àger i del poble d'Àger, es va llevar amb molt fred, però això no va acovardir els fidels que van assistir a l'Eucaristia de Festa Major. A la parròquia, lloc de trobada, es van aplegar un bon nombre de feligresos.

La comunitat d'Àger va agrair la presència de la representació del govern local, així com del germà Simeó de la comunitat Marista de les Avellanes, que els va acompanyar en els cants, i del celebrant Mn. Lluís Sallan, en substitució del nostre rector Mn. Xavier.

La celebració va finalitzar amb el cant dels Goigs a Sant Vicenç.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Dimarts [Jm 1,12-18 / SI 93 / Mc 8,14-21]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de la Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimecres [Jm 1,19-27 / SI 14 / Mc 8,22-26]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliàna, vg. i mr.; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano, prev.; sant Pere de Castelnau, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Dijous [Jm 2,1-9 / SI 33 / Mc 8,27-33]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304,

OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Divendres [Jm 2,14-24.26 / SI 111 / Mc 8,34-9,1]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsola (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prev. paül i mr.; sant Teotonio, bisbe.

19. ■ Dissabte [Jm 3,1-10 / SI 11 / Mc 9,2-13]. Sant Gabí, prev. i mr. (296);

sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Diumenge vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Sa 26, 2.7-9.12-13.22-23 / SI 102 / 1Co 15, 45-49 / Lc 6,27-38]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

Diumenge VI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Feliços els pobres. Ai de vosaltres, els rics»

Sermó de la muntanya (1877),
de Carl Heinrich Bloch

Tots coneixem les benaurances però ens sonen més les de Mateu que les de Lluc que llegim avui. Bàsicament hi ha dues diferències. Mateu parla de nou benaurances i Lluc només de quatre, però aquest evangelista porta les «malaurances» que no es troben a Mateu: «ai de vosaltres, els rics»... Els matisos són també diferents. Però el més important és el missatge, el mateix en ambdós evangelistes: la felicitat que ofereix Crist és totalment diferent de la del món. Mai no se'ns hauria ocorregut dir que són *feliços* justament els *pobres*, els qui ploren, els perseguits, els qui passen fam. No es tracta, tanmateix, de dir que és bona la pobresa o el plor o la persecució, sinó saber que, malgrat aquestes circumstàncies negatives de la vida, aquesta pot ser viscuda en felicitat quan tenim posada tota la nostra confiança i esperança en el Senyor. És a dir, no hem de buscar la felicitat en la riquesa, en les festes, en el menjar i beure, en ser benvistos, sinó que la felicitat plena i total només es troba en Déu. D'aquí el contrast: *Ai de vosaltres, els rics, els qui ara aneu tips, els qui ara rieu, ai quan tota la gent parli bé de vosaltres*, perquè heu entrat en el camí equivocat, no en el camí de la vida, en el camí del Regne. Ara ja fem experiència d'aquest Regne que inclou justament la preocupació pels més pobres, pels que ploren, pels que sofreixen. En aquest sentit entenem la primera lectura: *Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret*: posa la seva confiança en les realitats humanes. En canvi, *beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat*. És el mateix que diu Jesús amb altres paraules. I Pau ens recorda el punt central de la nostra fe: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort*. La resurrecció de Crist ens dona la certesa que només en ell es troba la vida autèntica, la felicitat que proclamen les benaurances. Una felicitat ara i aquí i una felicitat plena, un cop ressuscitats.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la primera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xar-dosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

► Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El senyor empara els camins dels justos, / i el dels culpables, acaba malament. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariem submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó.

Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploren: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 17,5-8)

Esto dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y busca el apoyo de las criaturas, apartando su corazón del Señor.

»Será como un cardo en la estepa, que nunca recibe la lluvia; habitará en un árido desierto, tierra salobre e inhóspita. Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que alarga a la corriente sus raíces; no teme la llegada del estío, su follaje siempre está verde; en año de sequía no se inquieta, ni dejará por eso de dar fruto.»

► Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatada el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,12.16-20)

Hermanos: Si se anuncia que Cristo ha resucitado de entre los muertos, ¿cómo dicen algunos de entre vosotros que no hay resurrección de muertos? Pero si los muertos no resucitan, tampoco Cristo ha resucitado; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguís estando en vuestros pecados; de modo que incluso los que murieron en Cristo han perecido.

Si hemos puesto nuestra esperanza en Cristo solo en esta vida, somos los más desgraciados de toda la humanidad. Pero Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, Jesús bajó del monte con los Doce, se paró en una llanura con un grupo grande de discípulos y una gran muchedumbre del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les decía: —«Bienaventurados los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Bienaventurados los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Bienaventurados los que ahora lloráis, porque reiréis. Bienaventurados vosotros cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegaos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Pero, ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya tenéis vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados, porque tendréis hambre! ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis! ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que vuestros padres hacían con los falsos profetas.»